

Γράφει η **Όλγα Τσιλιμπάρη***

Δεν απευθύνομαι στους καριερίστες. Ούτε σε όποιον κυριαρχείται από το σύνδρομο του «τι θα πει η κοινωνία»- βλέπε οι μπογδάνοι, γιατί δε θα μ' ακούσουν.

Απευθύνομαι στην πλειοψηφία των συναδέλφων μου μάχιμων εκπαιδευτικών, όλων των ειδικοτήτων, εργασιακών σχέσεων και ηλικιών. Δεν έρχομαι να τους κουνήσω το δάχτυλο, ως εξαρχής οπαδός της σκληρής γραμμής, που προειδοποιούσε πως η όποια κατάθεση ψυχής εκ μέρους μας εν μέσω πανδημίας, για χάρη των μαθητών μας, θα σκυλευόταν από τα αδίστακτα νεοφιλελεύθερα γεράκια και τα παπαγαλάκια τους.

Μιλάω σε ανθρώπους που ξόδεψαν χρόνο και ενέργεια, χωρίς την ανταπόδοση που δίνει η ζωντανή τάξη, με τα πάνω και τα κάτω της. Που πάλεψαν όχι μόνο με τεχνικές δυσκολίες, αλλά και με μεγάλα προσωπικά διλήμματα, προσπάθησαν, βοήθησαν και συναδέλφους. Σε ανθρώπους που είχαν τη σκέψη τους στο ανήσυχο παιδί, στον αποθαρρημένο έφηβο, στον άνεργο γονιό, στη μάνα που δούλευε υπερωρίες σε σούπερ μάρκετ εν μέσω καραντίνας. Που ήξεραν ότι όλους μάς παραμονεύει η μοίρα της γυναίκας με τα τρία παιδιά, που πέθανε αβοήθητη στο σπίτι, γιατί αυτοί που περάσανε ένα σκασμό μνημόνια δε νοιάζονται για τις ζωές μας, αλλά για τη δημόσια εικόνα τους και το πολιτικό κόστος. Που αρνήθηκαν να νιώθουν ένοχοι, επειδή έπαιρναν το μισθό τους, ο οποίος, στο κάτω κάτω της γραφής, την αγορά τροφοδοτεί. Που κόντευαν να εκραγούν, όταν οι κυβερνητικοί αστέρες αρχικά τόνιζαν πόσο άριστα, καθολικά και ανεμπόδιστα προχωράει η «τηλεκπαίδευση» και στη συνέχεια «θυμήθηκαν» τις κοινωνικές ανισότητες και τις παιδαγωγικές αντενδείξεις, όταν αποφάσισαν να ανοίξουν τα σχολεία, με οριζόντιες, κάθετες και διαγώνιες μετρήσεις των μεσοθρανίων διαστημάτων και φειδωλή προσφορά αντισηπτικών εκ μέρους εθνικών ευεργετών. Και κυρίως, σε εκείνους που, με δυσβάσταχτο ψυχικό κόστος δεν επέτρεψαν στον εαυτό τους να συνηθίσει και να «προσαρμοστεί» στη συνολική εκτρωματική κατάσταση που ζήσαμε και, από ό,τι φαίνεται, θα συνεχίσουμε να ζούμε, αν δείξουμε κι άλλη ανοχή.

Θα έχουμε τη δυνατότητα να υποβάλουμε την εμπειρία μας σε συλλογική επεξεργασία, ώστε

να εκτιμήσουμε όλες τις πλευρές της. Αν προσπαθήσουμε να τη δούμε στο σύνολό της, θα βελτιώσουμε τα συλλογικά μας αντανεκλαστικά και την πολιτική μας αντίληψη, αναζητώντας το εκάστοτε κυρίαρχο και μη εγκλωβιζόμενοι στα επιμέρους. Ωστόσο, επειδή το άνυδρο και εφιαλτικό μέλλον που επιφυλάσσουν οι κρατούντες για τον κόσμο της εργασίας είναι ήδη εδώ, δεν έχουμε την πολυτέλεια να αναλωθούμε σε αδιέξοδες μικροψυχίες. Νομίζω ότι έχουμε κατανοήσει, με τον πιο οδυνηρό τρόπο, **ότι οι συνεχείς υποχωρήσεις εν ονόματι των «ειδικών συνθηκών» μετατρέπουν τη ζωή μας σε μια μόνιμη «κατάσταση εκτάκτου ανάγκης», για χάρη του κέρδους και της εξουσίας.**

Ας μην οχυρωθούμε πίσω από το κουτοπόνηρο επιχείρημα ότι «εδώ αυτά δεν γίνονται, κι ας τα έχουν νομοθετήσει». Αντί να καγχάζουμε σε επίπεδο παρέας, ας βάλουμε πλάτη, για να αντιμετωπίσουμε συλλογικά, και τώρα και το Σεπτέμβρη, τα μεγάλα θέματα υγείας, δημόσιας παιδείας, εργασίας και δημοκρατικών δικαιωμάτων, που έχουν ανοίξει όλα μαζί:

- Σχολεία ανοιχτά με πραγματική προστασία της υγείας και της ζωής όλων μας (μαθητών, οικογενειών, εκπαιδευτικών, προσωπικού φύλαξης και καθαριότητας)
- Εκπαιδευτική διαδικασία χωρίς κάμερες και ταυτόχρονη αναμετάδοση
- Προάσπιση της δημόσιας εκπαίδευσης απέναντι στο πολυνομοσχέδιο
- Προάσπιση του βιοτικού μας επιπέδου απέναντι στα νέα μνημόνια που έρχονται

Όλγα Τσιλιμπάρη, Εκπαιδευτικός, Μέλος της ΕΛΜΕ Κέρκυρας